

P A S T O R A L E L A Î N V I E R E A
D O M N U L U I 2 0 2 3

† IOAN,
DIN MILA LUI DUMNEZEU, ARHIEPISCOP AL
TIMIȘOAREI ȘI MITROPOLIT AL BANATULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

„Cuvântul era Lumina cea adevărată Care luminează pe tot omul care vine în lume.” (Ioan 1, 9)

Hristos a înviat!

Iubiți frați și surori în Domnul,

Mare îmi este bucuria să aud azi, în toate bisericile noastre, acest răspuns din partea fraților voastre: Adevărat a înviat!

Vestea Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos a fost adusă femeilor mironosițe, Apostolilor și ucenicilor Săi de către un înger care adevăr a grăit. Dar, pentru întărirea celor vestite de înger, S-a arătat lor Însuși Hristos Domnul, Înviatul din Nazaret. De aproape două milenii, creștinii au făcut din această mare minune mărturisirea lor de credință: cred în Învierea lui Hristos și-n învățătura Evangheliei care spune că vor învia și ei, așa cum grăit-a Domnul: „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi, vor învia.” (Ioan 5, 25).

Despre înviere nu poți grăi decât dacă treci prin moarte. Până la Învierea lui Hristos, moartea reprezenta punct la viață. Sfârșitul! Până aici! Și iată, vine Hristos Care face din moartea Sa izvor de viață dătător. Din mormânt, semn al întinericului, izvor de lumină. Hristos spune despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Aș zice: Hristos este Lumina vie a lumii. Lumina lui Hristos este dătătoare de viață: „Întru El era viața și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 4).

Fraților, viața Mântuitorului este lumina noastră, a celor ce credem în Hristos Cel Înviat. Învierea în sine, a lui Hristos, face lumină în lumea căzută în întunericul păcatului. Păcatul aduce moarte și întuneric în lume, Învierea lui Hristos aduce lumină în lume. Lumina vie a lui Hristos dă viață și nemurire omului; îl restaurează din adâncul ființei sale pe omul care, în urma păcatului, era muritor, adică sfârșit.

Ce mare este taina Luminii celei vii: din sfârșit să facă veșnic!

Care este semnul pe care ni l-a lăsat Hristos la Sfântul Său Mormânt?! Străvezia lumină. Fiul lui Dumnezeu nu Și-a lăsat nici chiar mormântul în întuneric.

O rază din lumina vie va lumina fiecare mormânt în Marea Zi a venirii Mântuitorului, ridicând la viață veșnică pe toți oamenii. Și despre mine și despre tine, iubite frate creștine, va mărturisi cineva atunci că am înviat și va răspunde Hristos: Adevărat au înviat!

Să ne fie, fraților, învierea noastră spre bucurie, așa cum a fost și Învierea lui Hristos și a umplut de bucurie inimile femeilor mironosițe, ale Apostolilor și ale ucenicilor.

Rămâneți sub aura luminii celei vii a lui Hristos și întru nădejdea învierii și a întâlnirii cu Iisus Hristos Cel Înviat.

Iubiți frați și surori,

Înviere fără moarte nu este, dar Hristos face din moarte Paște, trecere. Trecere de la moarte la viață, iar, de la Învierea Sa, avem și noi trecerea noastră de la moarte la viață. Toți vom lăsa în urma noastră o cruce cu un nume scris pe ea, semn că pe aici trecem spre veșnicie. Hristos a biruit pe Crucea Golgotei moartea Sa, însă ne lasă și nouă să biruim o moarte. Învierea noastră presupune moartea față de păcat, de cugetarea păcătoasă, moartea omului celui vechi. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului.” (Romani 6, 6). Cu această moarte, zice Hristos, să ne luptăm să o biruim și noi.

Doamne, vino în ajutorul nostru în această luptă cu poftele trupești, cu desfătărilor lumii și cu egoismul din noi!

Fiți biruitori, iubiți frați și surori în Domnul: „Îndrăzniți. Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33), ne spune Hristos.

Drept-măritori creștini,

Trăiam o moarte vie înainte de Hristos, în fiecare zi murea o parte din viața noastră. Azi însă, prin Slăvita Sa Înviere, în fiecare zi trăim o clipă

din veșnicie, cu fiecare clipă ne înveșnicim să fim în slava lui Hristos. De n-ar fi înviat Hristos, pământul ar fi rămas un ogor în care omul ar fi semănat oase. De n-ar fi noapte, nu am ști să prețuim ziua, de n-ar fi durere, n-am prețui sănătatea, de n-ar fi fost Golgota, n-ar fi fost Înviere, de n-ar fi venit Hristos la mine, n-ar fi fost mântuire.

Femeile mironosițe găsesc piatra răsturnată: „Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” (Marcu 16, 3) Dumnezeu își trimite Fiul în istorie. Hristos este Cel ce a răsturnat piatra poticnirii noastre în istorie: moartea, de care noi nu puteam trece pentru a ajunge în Casa Tatălui Ceresc. Mântuitorul răstoarnă planurile lui Satan, cel ce voia să piardă bucuria lui Dumnezeu: omul.

Să trăim, iubitorilor, la acest Praznic dumnezeiesc, lăudându-L pe Dumnezeu Care, din nemărginita Lui bunătate, S-a milostivit de noi, cei căzuți între tâlharii păcatelor și ai morții. Nu îngropați în desfătări lumești bucuria sfântă a Învierii lui Hristos. Nu vă îngropați viața în păcate și în fărădelegi: „Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat, căci Paștile nostru, Hristos, S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim, nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu azimele curăției și ale adevărului.” (I Corinteni 5, 7-8).

Îngerul le spune femeilor mironosițe: „Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.” (Marcu 16, 6). Adevărat, nu în mormânt este Domnul nostru Iisus Hristos, ci de-a dreapta Tatălui. Hristos, spre dezamăgirea unora, n-a rămas în țara morții. Nu le urmați sfatul și învățătura celor care vă mai îndeamnă și azi să-L căutați pe Hristos în țara morților.

Femeile mironosițe se întorc de la mormântul „gol” cu inima și cu toată ființa lor pline de bucuria Învierii. Nu o țin doar pentru ele, ci, din această bucurie, împărtășesc și Apostolilor. Să împărtășim și noi semenilor noștri această bucurie acum, când, în dangăt de clopot, ne vom îndrepta spre casele noastre. Împărtășiți-vă unii altora marea bucurie a Învierii lui Hristos, alăturați-vă femeilor purtătoare de mir, luați chip de mironosiță și veți dobândi bucuria mironosițelor.

Fraților, pornind de la cuvântul Paște, în ebraică, pesach, ce se tâlcuiește în limba română trecere, am putea spune că Iisus Hristos ar dori azi să treacă prin viața noastră.

Doamne, rugămu-Te, nu ocoli inimile noastre!

Doamne, cum oare Te vei apropia de mine, că sunt om păcătos? Nu-ți este teamă că o să Te sărut ca Iuda?

Nu, Doamne!

Iuda Iscarioteanul Îl sărută pe Hristos pe obraz și apoi își pune capăt zilelor: „Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit,

s-a căit (...) și aruncând arginții în templu, a plecat și, ducându-se, s-a spânzurat.”(Matei 27, 3-5). Femeia păcătoasă Îi sărută picioarele lui Hristos și se mântuiește: „Și iată, era în cetate o femeie păcătoasă și (...) a adus un alabastru cu mir. Și stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir.” (Luca 7, 37-38).

Vezi dar, iubite frate, tu ce fel de sărutare Îi dai lui Hristos? O femeie păcătoasă ne-a învățat ce daruri să-I aducem lui Hristos: mir de nard și lacrimi, mirul de nard al faptelor noastre și lacrimile pocăinței. Iuda, printr-un sărut, I-a tâlhărit viața lui Hristos și L-a trimis între tâlhari. L-a făcut tâlhar! Pentru Iuda, Hristos a fost un tâlhar, nu Lumina cea vie a lumii.

Doamne, dacă Te-am tâlhărit și eu prin faptele mele, iartă-mă!

Doamne, Iisuse Hristoase, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, eu sunt tâlharul și strig către Tine: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.” (Luca 23, 42).

Fraților, Hristos, în Ghetsimani, este auzit de Apostoli grăind Rugăciunea cea mai presus de fire, având picături de sânge pe fața Sa: „Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.”(Luca 22, 44). Pe Muntele Tabor, cei trei Apostoli, Petru, Iacov și Ioan, au văzut aceeași față, însă plină de lumină. În Ghetsimani, fața durerii pricinuite de păcatele lumii, iar pe Tabor, fața luminii împărtășite cu Tatăl, spre bucuria Apostolilor.

Hristos este Paștele nostru, El nu ne-a trecut prin Marea Roșie, așa cum a trecut Moise cu poporul ales, ci ne-a trecut de la moarte la viață. Hristos a făcut din Crucea Sa o punte pe care ne-a trecut de la moarte la viața veșnică.

Iubiților, așa cum, în fiecare dimineață, soarele destramă pânza neagră a nopții, tot așa Hristos, Lumina cea vie a lumii, destramă lumea neagră a păcatului și a morții. Îi petrecem pe cei dragi ai noștri cu o lumânare, semn al învierii, și cu o pânză albă pe obraz, semn că trec în Ziua a opta, cea fără apus, fără sfârșit.

Constantin Brâncuși a sculptat neatinsul infinit și l-a făcut scară pentru eroii neamului, care au mers pe jos până au aflat începutul infinitului și rădăcinile neamului nostru românesc.

Frați creștini, după vremuri de restriște au rămas femei văduve și copii orfani, oameni singuri, răniți, prin spitale, iar bunii credincioși au fost alături de ei în toate zilele, în singurătatea lor. Cei singuri plâng. Să fim și noi azi alături de cei singuri, să nu-i lăsăm să stea de vorbă doar cu umbra lor. Omul nu este o umbră neînsuflețită, ci făptura pe care o iubește Dumnezeu și pentru care a trimis în lume pe Fiul Său, pentru izbăvirea ei din umbra morții(cf. Matei 4, 16). Dumnezeul nostru nu este un Dumnezeu

al singurătății, ci al comuniunii în iubire. Să alungăm singurătatea și tristețea din viața semenilor noștri, împărtășindu-le bucuria Învierii lui Hristos.

Iubiți frați și surori, care sunteți acum singuri, nu deznădăjduiți, Hristos este și cu voi!

Iubiți credincioși,

Rog pe Domnul nostru Iisus Hristos, Cel înviat din morți, să facă din noi ființe pascale, adică să ne ajute să trecem de la păcat la viață curată.

Prin Învierea lui Hristos, omul cel căzut în păcat a fost ridicat din moarte și a căzut în veșnicie.

Iubiți fii duhovnicești,

„Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat”, Căruia se cuvin toată lauda, cinstea și mărirea:

Hristos a înviat!

Rămâneți în iubirea cea mântuitoare a lui Hristos Cel Înviat.

Al vostru, al tuturor,
de tot binele voitor,

† IOAN,
MITROPOLITUL BANATULUI